

החלטה בערר לפי סעיף 16 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002

שהוגש על ידי העוררת-גב' [REDACTED], ע"י ב"כ עוה"ד איצקוביץ. בעניין החלטת ד"ר אורי ברטמן, רופא וטרינר עירוני בעירית חולון, מיום 1.5.07 שלא לתת רישיון רישיון לכלבתה של העוררת.

ביום 4.6.07 קיימתי במשרדי שימוע לצדדים הנוגעים בדבר, שמעתי את דבריהם של בא כוח העוררת, עוה"ד איצקוביץ, של הווטרינר העירוני ד"ר ברטמן ובא כוחו עוה"ד ניר כהן. העוררת בחרה שלא להופיע לשימוע בפני.

לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי במסמכים שהוגשו לי ושקלתי את השיקולים הנוגעים לעניין ובכלל זה הסכנה לביטחון הציבור, לבריאותו ולשלומו, החובה לקיים את הוראות החוק, ואת נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, החלטתי **שלא להתערב בהחלטתו של ד"ר ברטמן.**

ואלו נימוקי החלטתי:

העוררת היא הבעלים של כלבה כבת חמש מגזע זאב – מעורב, מס' שבב [REDACTED], בשם [REDACTED] (להלן – הכלבה).

העוררת מחזיקה בכלבה ללא רישיון כנדרש לפי תקנה 2 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ה – 2005, ומבלי שחוסנה בחיסון נגד כלבת כנדרש בתקנות הכלבת (חיסון), התשס"ה – 2005.

ביום 23.4.07 תקפה הכלבה את הילד [REDACTED], בן 6 מחולון (להלן – הילד). על פי המסמכים הרפואיים שהוצגו לי, הילד ננשך באיזור עפעף שמאלי עליון ונגרם לו חתך עמוק, גדול, לא ישר ולא סימטרי בחלק הטמפורלי של אורביטה שמאלית (להלן- אירוע הנשיכה). בעקבות אירוע הנשיכה הילד אושפז, נזקק לניתוח בהרדמה כללית ושוחרר מבית החולים ביום 26.4.07.

בעת אירוע הנשיכה נמצאה הכלבה ברשות הרבים, ולא היתה מוחזקת ברצועה בידי אדם המסוגל לשלוט בה, כנדרש לפי סעיף 11 לחוק. במהלך 24 השעות שלאחר אירוע הנשיכה נדרשה העוררת להודיע על האירוע לרופא ממשלתי ולהביא את הכלבה למאורת הבידוד, כנדרש לפי סעיף 4 לפקודת הכלבת, 1934, אולם לא עשתה כן.

לדברי ד"ר ברטמן בדיון בפני, עובדי העירייה הגיעו שלוש פעמים לדירת העוררת על מנת להעביר את הכלבה למאורת בידוד כנדרש בפקודת הכלבת, ורק בפעם השלישית, כאשר עובדי העירייה היו מלווים בשוטרים, נאותה העוררת לפתוח את דלת הדירה ולמסור לידיהם את הכלבה.

ד"ר ברטמן החליט ביום 1.5.07 לא לתת לעוררת רישיון להחזקת הכלבה בשל הפרות החוק שתוארו לעיל ומכיוון שלדעתו הכלבה מהווה סכנה לביטחון הציבור והיתה מוחזקת על ידי העוררת מבלי שהיתה קשורה ברצועה וללא שליטה של העוררת באופן שאיפשר פגיעה שלה באחרים. על החלטה זו עררה העוררת בפני באמצעות בא כוחה, לפי סעיף 16(א) לחוק.

בדיון טען ב"כ העוררת שהעוררת קשורה לכלבה כבת משפחה. עוד טען שהכלבה לא תקפה את הילד מיוזמתה אלא רק לאחר שניסה להוציא בקבוק מפיה. ב"כ העוררת ביקש להחזיר את הכלבה לחזקתה על מנת שלא להטיל עליה עונש נוסף מכיוון שצפוי שיינקטו נגדה הליכים פליליים ושתחויב בפיצוי הילד בגין אירוע הנשיכה. ב"כ העוררת ביקש שאם לא תוחזר לחזקתה של העוררת תועבר הכלבה לידי כוחות הביטחון ולא תומת.

בדיון בפני נימק ד"ר ברטמן את החלטתו שלא לתת רישיון להחזקת הכלבה בחומרת הפגיעה של הילד בעקבות אירוע הנשיכה; בכך שעל פי רישומי משטרת ישראל הוגשו בעניינה שתי תלונות על שוטטות ללא השגחה; בכך שהכלבה אינה מחוסנת נגד כלבת לפחות משנת 2003 ואינה מוחזקת ברישיון כנדרש בחוק מזה מספר שנים.

ד"ר ברטמן ציין ששכניה של משפחת הילד שהותקף הגישו לו עצומה בה הם דורשים שלא יותר לעוררת להמשיך להחזיק בכלבה, ושראש עיריית חולון, כאחראי לשלומם של תושבי עירו, מחזיק בדיעה שאין לאפשר לעוררת להמשיך להחזיק בכלבה.

בנוסף ציין ד"ר ברטמן את התנהגותה של העוררת ואת חוסר האחריות מצידה בכל הקשור לכלבה, בכך שמוזה מספר שנים החזיקה אותה ללא רישיון וללא חיסון והכלבה נמצאה משוטטת ללא השגחה; את התנהגותה התוקפנית של הכלבה שהתבטאה בנשיכת הילד בפניו ואת החשש שאירועים מעין זה יישנו בעתיד.

ד"ר ברטמן פעל על פי סמכותו לפי סעיף 3 ו-13(ד) לחוק, בהחלטתו לסרב לתת רישיון להחזקת הכלבה לעוררת. ההחלטה ניתנה בסמכות ולא מצאתי מקום להתערב בה. העוררת הפרה את החוק בכך שהחזיקה את הכלבה ללא רישיון וללא חיסון כנדרש. העוררת הפרה את החוק בכך שהחזיקה את הכלבה ללא רצועה ברשות הרבים באופן שאיפשר לאירוע הנשיכה להתרחש. חומרה מיוחדת ונוספת אני רואה בכך שהעוררת נמנעה מלהסגיר את כלבתה לאחר שנדרשה לכך, תוך סיכון חמור לבריאות הציבור והפרה של פקודת הכלבת.

התרשמתי שמדובר בכלבה בוגרת ותוקפנית וספק בעיני אם העוררת מודעת לכל המשמעויות הכרוכות בהחזקת כלבה שכזו ולאחריות המוטלת עליה כבעלים. בדיון לא התרשמתי מכך שהעוררת הבינה את החובות המוטלות עליה על פי החוק או שהפנימה לקח כלשהוא מהשתלשלות העניינים בעקבות אירוע הנשיכה.

בדיון בפני לא הוצגו חלופות לאי מתן הרישיון ושיש בהן כדי לאיין את מסוכנות הכלבה ולמזער את החשש להישנות אירוע הנשיכה. במצב דברים זה, ובעיקר נוכח התנהגותה של העוררת והעובדה שלא נראה שצפוי שינוי כלשהוא בהתנהגותה, אינני סבור שחיובה של העוררת להחזיק את הכלבה בתנאים שייקבעו ברשיון, יפחיתו את מסוכנותה של הכלבה במידה הנדרשת על מנת להבטיח שלא תהיה פגיעה נוספת בשלום הציבור ובבטחונו.

למותר לציין שהחלטתו של הרופא הווטרנר העירוני בעניין זה היא החלטה עצמאית אשר מבוססת על שיקולים מקצועיים אובייקטיביים. עם כל הכבוד לעמדתו של ראש העירייה בעניין זה, אין ולא צריך להיות לה כל משקל בהחלטתו של רופא וטרנר עירוני לפי החוק.

בנסיבות העניין, התרשמתי שהחלטתו של ד"ר ברטמן להימנע מלתת לעוררת רישיון להחזקת הכלבה היא סבירה, מבוססת על נימוקים מקצועיים ועצמאיים ואין מקום להתערב בה.

במצב דברים זה, בהתאם לסעיף 13(ד)(3) לחוק, על ד"ר ברטמן להחליט כיצד לנהוג בכלבה כאמור בסעיף 6(ה) לחוק.

ד"ר משה חיימוביץ
מנהל השירותים הווטרנריים

תאריך: